

NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické
ve Valašském Meziříčí

Listopad 2013 / 149

Tu přitáhl Amálek, aby v Refídimu bojoval s Izraelem. Mojžíš rozkázal Jozuovi: „Vyber nám muže a vyjdi do boje proti Amálekovi. Já se zítra postavím na vrchol pahorku s Hospodinovou holí v ruce.“ Jozue učinil, jak mu Mojžíš rozkázal, a dal se s Amálekem do boje. Mojžíš, Áron a Chúr vystoupili na vrchol pahorku. Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek. Když Mojžíšovi umdlévaly ruce, vzali kámen a podložili jej pod Mojžíše, aby se na něj posadil. Áron a Chúr, každý z jedné strany, mu podpírali ruce, takže vytrval s rukama nahoře až do západu slunce. I porazil Jozue Amáleka a jeho lid ostřím meče. (Exodus, 17. kap., verše 8-13)

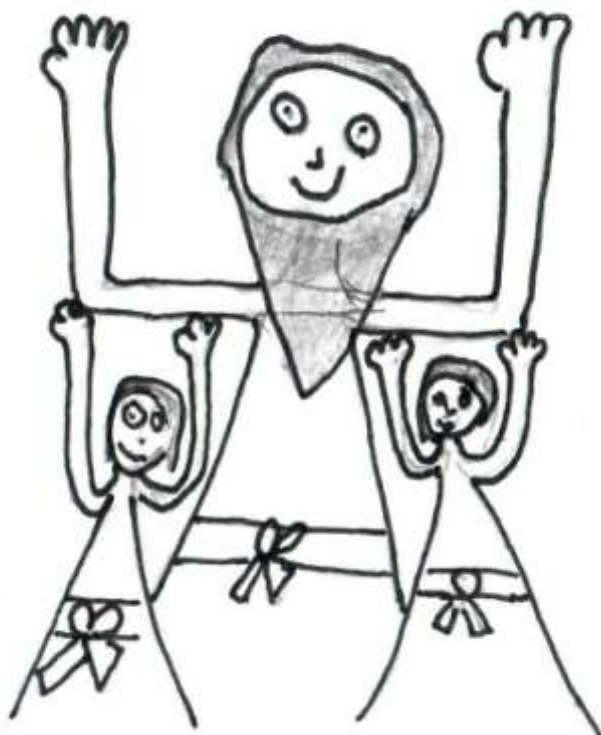
Sestry a bratři,

podzim mám ze všech ročních období nejraději. Vnímám jej jako čas barev, plnosti a zrání - vidíme, že máme za co Bohu děkovat. Vděčnost nás otevírá, rozehřívá srdce člověka (EZ 503) a dodává životu nový rozměr. Všechno je krásnější a radostnější, když má člověk komu děkovat.

Možná si řeknete - když má za co děkovat... To možná patří také ke zpytování svědomí - nejen přemýšlet o tom, v čem jsme chybili, ale také o tom, co jsme dostali a nejsme za to vděční.

Druhá půlka podzimu je čas opadávajícího a spadlého a posléze mokrého a pošlapaného listí, na kterém snadno uklouzneme. Kolem kostela jsou veliké, holé koruny stromů - připomínají mi věci nebo i lidi, o které jsem přišel, i to, že já také musím pouštět z rukou to, co v nich ještě držím.

Vladimír Holan to napsal krásně: „Poslední list se třese na platanu, neboť on dobře ví: Co je bez chvění, to není pevné. – List nemusí Tě, Bože, prosit

Obr. Zuzka Franková, 12 let

o nic – dal jsi mu růst, a on to nepokazil – ale co já?“ V tom je krásně naznačeno i zpytování svědomí, i lidská křehkost, i potřebné smíření s tím, že i já se musím jednou pustit.

Zatím je však ještě čas boje, jak to naznačuje biblický text. Oddíl o stárnoucím a slabém Mojžíšovi jsme na biblické hodině i s dětmi probírali v souvislosti s tématem požehnání. To ponechám nyní stranou, stejně jako dobové pozadí oddílu, které by nám jistě pomohlo k pochopení. Snad uvedu jen to, že dnes dobře víme, že žádná válka není svatá, ale v Izraeli se vědělo, že žádnou válku, ani tu obranou, o kterou zde šlo, nezvládne Boží lid bez Hospodina. Izrael vlastně znamená: bojuje Bůh – dnes bychom řekli spolu s žalmistou: *Hospodin za mě dokončí zápas* (Ž 138,8).

Musela to být vypjatá chvíle: Poté, co Izraelci přejdou Rudé moře, které se zavře nad Egyptany, kteří je pronásledují – tedy, když to zlé otroctví definitivně skončí a otevírá se svobodná cesta do zaslíbené země, poté, co Izraelci prožijí to, že je Hospodin nenechá padnout hladem ani žízni, ve chvíli, kdy by konečně mohli mít klid, proti nim vyrazí první bojovníci – a vypadá to opět zle.

Ale Hospodin při nich opět stojí, a Izrael to vnímá skrze žehnání Mojžíše, který pozvedá ruce i hůl, se kterou před vyvedením z Egypta praštil do Nilu (a stala se z něho krev) a asi o pár dní předtím do skály (a vytryskla z ní voda). Nejvíc mě nejvíc fascinuje to, že požehnání přichází přes slabého, už starého a asi i nemocného člověka. Když Mojžíš nemůže, nevystřídá ho Áron či Chúr – neřeknou: „Už je čas na výměnu“, „Pojď, my tě vystřídáme“, „My na rozdíl od tebe udržíme ruce nahoře“ (nebo ještě hůře: „Nové koště dobře mete“ nebo „Staré kusy je třeba vyměnit“), ale podepřou Mojžíše kamenem a oba dva drží jeho umdlévající ruce.

Kolik požehnání může přijít i skrze starého a moudrého člověka! Kolik požehnání může proudit i skrze člověka nemocného či nemohoucího – když přijme svou slabost a rozhodne se pro to, že bude žehnat. O to jde, to je akt vůle: rozhodnutí, že chci konat dobro - i tím, co budu říkat a co si budu myslet. To je neméně důležité než dobré skutky. Staří lidé mohou být mladým užiteční tím, že jim přejí štěstí, že jim přejí, aby se jim dařilo, i když mladí žijí jinak, než jsou staří zvyklí, že jim přejí, aby jim vydrželo manželství, i když se jim třeba ten partner nezamlouvá... atd. V tom přejícím postoji – tedy v postoji požehnání - může být velká služba, která se může dít i v situaci, kdy mám pocit, že už nemám co dát a jak pomoci.

Prosím, přijďte také v co největším počtu na sborový večer v pondělí 18.11. Chceme otevřít vážné téma finanční soběstačnosti církve i našeho sboru. Několik bratří v čele s br. Pavlem Hromádkou se tímto tématem nyní pečlivě a do hloubky zabývalo a jsou připraveni nás uvést do konstruktivní a poučené debaty.

Na sborový den měl přijet nám všem dobře známý emeritní synodní senior, br.f. Pavel Smetana. Jedna z jeho dcer, Ester, je vážně nemocná, a Smetanovi se o ni nyní starají. Prosím, myslíte na ně v modlitbách. Kolega z Jablůnky, kazatel Martin Tomešek, vyslyšel mou prosbu a přijal na čtvrtou listopadovou neděli pozvání: dopoledne bude sloužit při bohoslužbách (já jej zastoupím v Jablůnce) a odpoledne bude vyprávět o své zkušenosti z olomouckého krematoria, kde pracoval jako řečník.

Přeju sobě i Vám, abychom se všichni a stále dokázali učit – i od té druhé půli podzimu – k tomu ještě jedna báseň, od R. M. Rilkeho:

Listí padá, jakoby zdálky přilétá.
Tolik ho padá,
celé nebeské zahrady.
Listí padá, jak s uctívou poklonou
člověk se sklání.
A v nocích padá těžká zem
jak ze všech hvězd

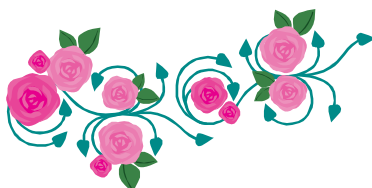
- do samoty.
Všichni padáme. I má ruka klesá.
A tak je to se vším.
A přece je tu jeden,
který vše, co padá
nekonečně měkce
drží ve svých dlaních.

Srdečně Váš *Daniel Heller*

Jubilanti

Josef Adámek
Zdenka Barešová
Josef Hurtuk
Milada Dančáková

Věra Helimanová
Růžena Šmotková
Zdenka Bařinová
Emil Malučký

O čem jedná naše staršovstvo

- Semináře „Kudy vede cesta k soběstačnosti sboru“ v Olomouci se zúčastní bratři M. Fojtů, P. Hromádka a T. Jelínek.
- Brigáda na úklid kuchyně se uskuteční 18. listopadu v 9.00 hod.
- Zprávy ze střediska Diakonie – hospic Citadela: sestra Tyrálíková informovala, že bratr Běťák končí ve funkci ředitele k 31.12. 2013, je vypsáno výběrové řízení na nového ředitele. Bratr Běťák bude pracovat na ústředí Diakonie v Praze. Více členů dozorčí rady střediska hospic rezignovalo na svoji funkci, seniorátní výbor bude jmenovat novou dozorčí radu.
- Sestra Eva Janírková zaslala finanční informace k 20. říjnu 2013:
  - Pokladna: 11 711,- Kč
  - Bankovní účet: 61 854,- Kč
  - Saláry hotově: 10 700,- Kč
  - Saláry bankou: 37 685,- Kč
  - Sbírky celkem: 7 040,- Kč, z toho sbírka pro soc. a char. pomoc 2 170,- KčBratr Heller poděkoval členům staršovstva, kteří zareagovali na výzvu k dřívějšímu zaplacení saláru. Díky nim je nyní možné zaplatit splátku Jeronymově jednotě.
- Hospodářské záležitosti:
Zbytky kostelního inventáře, který je u Dobšů: Bratři Košťál a Hromádka zjistili situaci, navrhují tyto nepotřebné části zlikvidovat. Dvě presbyterské lavice se umístí do přístřešku na zahradě. Staršovstvo souhlasí.
- Pozvání
- ze seniorátu: pozvání na hudební přednášku ve Zlíně, na sborovou besedu s br.f. Pavlem Fojtů v Huslenkách, na Večer chval v kostele Horního sboru na Vsetíně, na

speciální kurs pro mládež nazvaný Nabíječka, na koncert souboru Noach (ve Velké Lhotě a v Jasenné)

- z Diakonie: cyklus přednášek nazvaných *Pečuj doma!*

- celocírkevní: Seminář pro učitele nedělních škol v Praze, adventní workshop a další nabídky z Herlíkovic

- mimocírkevní: Karel Hauser a Valašská liga v Gobelínce *Ze zápisu Tomáše Jelínka*

Děti, dorost, mládež

Sjezd mládeže 4. – 6. 10. 2013

Letos jsme se vydali celkem daleko – do Jindřichova Hradce. Téma bylo „Na jednom poli“, tedy jsme se celý víkend různou formou a skrze různé přednášky a workshopy zabírali tím, jak zvládáme naše soužití na různých polích, ve kterých se pohybujeme – rodinných, partnerských, generačních, v církvi, ve státě a vůbec na světě.

V pátek nás úvodním zábavným večerem provedli Miki Erdinger a Martin Balcar. Troufám si tvrdit, že jsme se všichni dobře bavili. Během celého večera se nás snažili rozškatulkovat a pak z toho vyvozovat obecné závěry. Zjistili ale, že to moc nefunguje, a tak svésili hlavu a uznali, že není možné si lidi rozdělovat do předem připravených polí, ale že všichni žijeme na poli jednom. Bylo to hodně humorné, zároveň to však nepostrádalo myšlenku.

Hlavní přednášku měl v sobotu dopoledne Zdeněk Susa. Pěkně mluvil o skoro

všech výše zmíněných prostředích, pomáhajíce si zkušenostmi z vlastního života. Potom už jsme se rozutekli na spoustu dalších programů – namátkou: Jaroslav Pechar a jeho *Různé zbožnosti ČCE, I po 30 letech stále spolu* – manželé Blažkovi, gospelová dílna (k nedělním bohoslužbám), koncert vážné hudby, rozebírání podobenství o hřivnách, zajímavý film *Gran Torino* a večer tradiční dražba loga celého sjezdu - letos se povedlo vydražit logo za rekordních 17 000. Výtěžek šel na občanské sdružení *Okna*, které se v Jindřichově Hradci stará o lidi se zdravotním postižením.

V neděli jsme se rozloučili společnou bohoslužbou, kterou vedl nově zvolený farář pro mládež Pavel Jun. Obrázek je z nedělních bohoslužeb v kulturním zařízení. Potom už jsme se rozjeli do svých domovů.

Byl to opět krásně strávený víkend naplněný spoustou krásných setkání a rozhovorů, přínosných programů a Boží přítomností. Už se těším na příští rok do Kroměříže. ☺

Alena Jelínková

Po stopách George Malloryho

26.-29.10. 2013 proběhla víkendovka na Mount Everest. Bylo to velice napjaté. Skoro každý den jsme šli průměrně 13 kiláků. Mám to napsat nějak podrobně?

Tak to beru, jako že ne. Takže jsme tam přijeli do velké chaty, která se jmenovala Everel. Bylo to tam velmi útulné. Na víkendovku jsem to ani nečekala. Dozvěděli jsme se, jak budeme po skupinkách. Podrobnosti zde (pokud podrobnosti nechcete,

tak přeskočte pár řádků): skupinky – Animalové. Tam patřil David, Karolína a Honza. Jak jste jistě poznali podle názvu, mají rádi zvířata. Další skupinka – Spáči. Tam patřili Terka, Dalča a Vašek. Jejich název znázorňuje, že byli spaví. Následují Šplhouni – Pavel, Zuzka a Adam. Vybrali si to nejspíš kvůli činnosti šplhání. A poslední skupinka jménem Smiles, zase z angličtiny, tam patřili Štěpán, Saša a Míša. A skupinka vedoucích – beze jména – Dan, Mára, David, Terka, Ester, Jana a Pavla. To je jen tak pro představení.

Bylo to celkem, jak bych to řekla, prostě super. Vždy několik kiláků nahoru a několik dolů, přírodou, to je moje. Hledali jsme George Malloryho, nebo aspoň jeho zbytky. Hledali jsme marně, však nakonec se na nás usmálo štěstí. Našli jsme jeho mrtvé tělo. V kapsách od bundy měl nějaké doklady. A ještě, což nás trochu překvapilo, měl u sebe i diplom z víkendovky 2010. Ale to je taková maličkost.

Pobyt v chatě Everel byl příjemný. Jídlo bylo dobré. Hráli jsme hry, na které snad nikdy nezapomenu. Ta nejlepší hra, co se tam hrála (podle mne), byly sardele. Podrobnosti by zabraly moc místa, ale fakt to stálo za to. Sice jsme šli spát až tak ve dvanáct v noci, ale jak už bylo řečeno, stálo to za to.

Dál jsme hráli NTH (Noční táborová hra). Měli jsme přinášet špejle od jedné louče ke druhé do svých ešusů, které byly vzdálené tak dvacet metrů. Ovšem byly překážky. Lavina nás někdy pohltila a my jsme museli počkat, až přijde pomoc. Byla to docela dobrá hra, kdyby naše skupinka polovinu hry nečekala na pomoc. Což nás úplně vyřadilo. Myslím, že už máte dost představu, jak to tam probíhalo. Děkuju moc těm, kteří tuto víkendovku připravili a také díky těm, kteří se zúčastnili. *Zuzka Čapková*

Udalo se ve sboru

Sborový výlet

6.10. 2013 se uskutečnil sborový výlet do Třince, tentokrát do sboru Slezské církve evangelické a.v.

Čtyřmi plně obsazenými auty jsme se před osmou hodinou vydali na cestu, abychom včas dorazili na bohoslužby v 9.30h.

Třinecký kostel je rozsáhlý a nově opravený. Dozvěděli jsme se, že v loňském roce vykla dokončena obnova jak zvenčí, tak i uvnitř. Během dvou let do ní bylo investováno přes 10 mil. Kč!

V třineckém kostele se konají bohoslužby každou neděli a v dalších dnech při příležitosti různých církevních svátků, stejně jako u nás. V kazatelské stanici – Horní Lištná – každou 1. a 3. neděli v měsíci. Ale jednu zvláštnost mají: Protože v této oblasti žije významná polská národnostní menšina, konají se v neděli bohoslužby dvoje – jedny v českém jazyce, druhé v jazyce polském. Jedenkrát v měsíci jsou naplánovány bohoslužby jen jedny, společné, při kterých se používají jazyky oba.

Takové byly i bohoslužby 6.10. Konala se při nich slavnost díkčinění za úrodu – Dziekczynne Swieto Żniw. Kázání pastora Michala Kluse pro děti a Dana Hellera na

text Mt 6,19-23, společné písně i písně pěveckého sboru, děkonné modlitby i bohatá výstavka nejrozmanitějších plodin, to vše vyjadřovalo radost a vděčnost za dary, které v takové hojnosti od Pána Boha přijímáme.

Pro nás zajímavý byl i způsob sbírky. Probíhá během bohoslužby do pokladničky, která je umístěna za oltářem. Sbírký mají vždy předem určený specifický účel (např. na obnovu kostela je v roce 2013 určeno celkem 19 sbírek).

Po bohoslužbách jsme byli pozváni k obědu a odpolednímu programu do „Sborového centra Hutník“. Byli jsme velmi srdečně přijati a společně prožili pěkné a obohacující odpoledne.

Z Třince jsme zamířili do Oldřichovic, kde jsme se zastavili v modlitebně Církve apoštolské a vyslechli zajímavý výklad o vzniku sboru i modlitebny (byla vybudována z bývalé obřadní síně). Zvenčí jsme se podívali i na dva rodinné domky, které tento sbor vybuvoval pro pěstounské rodiny.

Od plánovaného výletu na *Javorový* jsme nakonec upustili pro pokročilý čas. Místo toho jsme navštívili *Guty*, kde stojí památný dřevěný kostelík z 16. století s přilehlým hřbitůvkem. Byl vystavěn jako katolický, v období reformace patřil delší dobu protestantům, dnes je opět katolický.

Už jen dvěma auty jsme zajeli ještě do Frýdku-Místku (viz obrázek), přepadli br.f. Křivohlavého, který byl tak hodný, že nám, ač měl návštěvu, aspoň na chvíli otevřel kostel a pověděl něco z historie.

A to už je vše. Byla to hezky prožitá neděle. Hodně jsme slyšeli a viděli a budeme jistě rádi vzpomínat a těšit se na příští rok!

Milada Popelářová

Sborový den 27. 10. 2013

Na říjnový sborový den přijala pozvání sestra Pavlína Buzková, která nám pověděla zážitky a zkušenosti ze svého půlročního pobytu v Etiopii. V této africké zemi pracovala od ledna do začátku července tohoto roku jako pracovnice *Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE*.

Diakonie podporuje etiopské ženy, které pečují o sirotky, aby si zajistily dlouhodobou možnost obživy. Vybrané ženy v nouzi tedy dostanou počáteční kapitál, ze kterého si mohou pronajmout prostory a začít hospodařit. Většinou se jedná o aktivity

potravinářského charakteru – chov ovcí a koz, pekárna na chleba, kavárna, prodej ovoce, zeleniny, a drobného zboží na trhu. Sestra Buzková měla za úkol všechny podporované ženy navštívit. Dále také vedla školení o přírodních hrozbách, které mohou v Etiopii nastat, a navštívila šest skupinek žen, které dostaly od Diakonie půjčku na zakoupení dobytka.

Většinu času trávila v Bahir Daru, navštívila však i další místa v zemi. V hlavním městě Addis Abeba zažila oslavu Vánoc, jelikož v Etiopii mají jiný kalendář a Vánoce slaví až v lednu. V Hararu viděla krmení hyen, které jsou zde ochočené, aby neohrožovaly místní obyvatele a dobytek, v Lalibele chrámy vytesané do skály.

Navštívila také národní park Awash, viděla na vlastní oči krokodýly, zažila několik kávových obřadů, a mnoho dalšího.

Všechny důležité informace o projektech Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie a možnostech, jak lidem z chudých zemí pomoci, lze najít na webu <http://hrp.diakonie.cz>.

Eva Jelínková

Zemřelí

Bratr **Vilibald Beseda** se narodil 26.4.1938 na Mikulůvce jako jeden ze dvou bratří. Tatínek pracoval na dráze, maminka byla v domácnosti. Právě v roce 1938 rodiče dokončili stavbu domku, který Besedovi dodnes využívají jako chalupu, jako místo rodinného setkávání.

Chodil do školy na Mikulůvce, pokřtěn i konfirmován byl br.f. Čeňkem Holečkem v Pržně. Měl mladšího bratra Bohuslava (Slávka), který v roce 1961 zahynul na motorce.

Bratr Beseda se vyučil se elektrikářem ve vsetínském MEZu, shodou okolností spolu s br. Danielem Popelářem. Pracoval v okresním stavebním podniku a v podniku státní silnice. Po vojně se oženil a začal pracovat na DEZE. Toto zaměstnání se sebou přineslo možnost samostatného bydlení v družstevním bytě ve Val. Meziříčí, kam

se Besedovi přestěhovali a kde spolu vychovali tři děti – Jarka, Tomáše a Hanku. Po 12 letech přešel pan Beseda na místo údržbáře-elektrikáře v nemocnici ve Valašském Meziříčí, kde pracoval až do důchodu. I v penzi však využil každou možnost dlouhodobé brigády – nejprve pracoval v Městské zeleni, pak prodával hnojiva v Agropodniku. Byl totiž rád mezi lidmi a pracoval poctivě, a byl vždycky velmi ochotný, když ho někdo přišel požádat o pomoc. I zde v kostele a na faře „sekal“ elektriku a prováděl nové rozvody, spolu s br.f. Krupou.

Mezi jeho záliby patřilo čtení, převážně zeměpisných knih, v tom měl velký přehled. Rád také sledoval sport.

Měl velmi rád své děti a vnoučata a zvláště v pozdějším věku mu velmi záleželo na tom, aby rodina držela pohromadě. Těšil se na oslavu svých 75. narozenin, na to, že budeme, až se uzdraví, spolu na Mikulůvce opékat.

Zákeřná nemoc, která nebyla zprvu rozpoznána, však postupovala rychleji, než kdo čekal, a to žel právě v době, kdy byla manželka Jiřina po operaci očí. Proto patří poděkování nejen jí za trpělivost a péči, ale také všem dětem i vnukům, kteří byli bratru Besedovi nablízku, a v době, kdy nebyl hospitalizován, o něj pomáhali pečovat.

Bratr Vilibald Beseda zemřel 3.10. v nemocnici ve Valašském Meziříčí. Rozloučili jsme se s ním v našem kostele v sobotu 12. 10. 2013 se slovy apoštola Pavla (Ř 14,7-9): *Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.* Pánu patříme, ať jsme na této straně smrti, nebo na té druhé, na jednom či druhém břehu; ať jsme, jací jsme, patříme mu. Patříme tomu, kdo nás chtěl ještě dřív než naši rodiče, kdo na nás myslel ještě dřív, než jsme se narodili, kdo nás v životě doprovázel, ať jsme o tom věděli, či ne, a tomu, kdo nás také zároveň očekává, aby nám otevřel svou náruč. V jeho přítomnosti se postupně zármutek proměňuje v radost a hořkost ve vděčnost.

Život je někdy těžký, ale s vírou se mnohem lépe nese. Můžeme být vděční za svědectví manželů Besedových a za to, že spolu došli v pokoře až k bráně smrti, která je branou do věčného života.

Daniel Heller

Bratr **Zdeněk Macek** se narodil 1.5. 1940 v Jasenné rodičům Karlovi a Boženě, rozené Mynářové, jako jeden ze dvou sourozenců – má ještě mladšího bratra Karla. Chodil na základní školu do Jasenné a pak do Vizovic, dále na učňovskou školu na Vsetín, následně absolvoval zemědělskou technickou školu v Rožnově pod Radhoštěm.

Pracoval jako zootechnik na státním statku v Kelči a pak v Krhové. Posléze přešel do závodu DEZA, kde pracoval až do odchodu na odpočinek. Do důchodu vlastně musel odejít ze zdravotních důvodů už o jeden rok dříve, protože se už delší dobu potýkal se zdravotními problémy. Byl celoživotním optimistou a s nesnázemi bojoval; nestěžoval si, nedal na sobě znát, že mu není dobře, ani nikdy neřekl, že neměl

dobrý život. Zatímco jiní říkali „tak bych žít nemohl“, on se naučil se se svými problémy žít.

Prožil však krásný rodinný život. V roce 1963 se oženil s Lidmilou, rozenou Adámkovou, která byla též z Jasenné. Byli to vlastně dva bratři, kteří si vzali dvě sestry. V sobotu by Mackovi oslavili 50. výročí svatby. V roce 1965 se jim narodila dcera Zdenka, která má s manželem Pavlem Pavlu a Marka, vnoučata, která pan Macek tolik miloval. Žil hodně pro rodinu, o všechno se rád staral, rád se věnoval dětem. Rodinná svornost i v širší rodině pro něj byla velkou hodnotou.

Rád také pracoval, práce pro něj nebyla něco, co se musí a co člověk dělá nerad. Když něco dělal, tak se snažil to dělat řádně a pečlivě, a to v zaměstnání, u auta i na zahrádce, kde postupně vybudoval pěkné zázemí pro společný čas celé rodiny.

Při vší práci si však dokázal užít radostí života a především tvořit společenství. Rád poslouchal písně svého bratrance, muzikologa Jana Rokyty. Měl radost ze života rodiny své dcery, rád jim pomáhal se stavbou domku. Spolu s přáteli utvořili skvělou partu v meziříčském karavan-klubu, který měl i svou kapelu, kde se společně vymýšlely hry pro děti i společné trávení volného času. Byl vnímán jako člověk, který s druhými rád poseděl a povykládal, a kterému velmi záleželo na tom nikomu neublížit.

Se svým osudem se bratr Macek obdivuhodně vyrovnal. Vícekrát říkal, že nepočítal s tím, že se dožije tolika let.

S br. Zdeňkem Mackem jsme se rozloučili v našem kostele v úterý 22.10. Ke vzkříšení jsme jej vyprovodili se slovy Žalmu 138,8: *Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, Tvé milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo svých vlastních rukou!* Děkovali jsme za jeho život, který při pohledu na Ježíše Krista, na jeho ponížení, vyvýšení i vzkříšení získává další rozměr. Připomněli jsme si, že po smrti nás čeká plnost přátelství a lásky Boha, který nás stvořil a povolal do života. Věříme s důvěrou, že nás br. Macek předešel do Boží slávy, která je nejen krásou a nádherou, kterou si tady na zemi vůbec nedovedeme představit, ale i plností lásky, opakem prohry, zoufalství nebo marnosti. Jako křesťané se jistě nemusíme tvářit, že nám nic nechybí, protože tu plnost lásky a slávy teprve očekáváme. Ale ten, kdo život v jeho nenaplněnosti přijme, kdo se nehnevá na Boha, ale přijímá život takový, jaký je, toho Bůh proměňuje tak, že dokáže život s Boží pomocí naplnit. Bratru Mackovi se to podařilo, jeho život byl naplněný přátelstvím a láskou.

Daniel Heller

Týká se nás

Církevní restituce

Omluva za chyby v článku Církevní restituce – 2. část:

1. věta má být: Přes to, co jsem napsal minule na konci úvodu.... str.14, řádek 8 pod grafem místo (vždy o 5%) přesněji (vždy o 5,93mil.Kč)

Pokračování 2 – shrnutí příspěvků z Českého Bratra, čísel 2 až 5.

Úkol shrnout zatím jen část příspěvků v ČBr. č. 2 až 5 se ukazuje být dost obtížný, neboť příspěvků je již deset a budou zřejmě pokračovat. Jak jste si vy, čtenáři časopisu jistě všimli, všechny jsou zveřejňovány v samostatné kapitole MOJE CÍRKEV. Dosud žádný z nich nestál proti odlukově–restitučnímu zákonu. Jeden z nich se přímému hodnocení tak trochu s omluvou vyhnul, opřen o Komenského *Jedno potřeba* (Unum necessarium), zdůrazňujíc navzdor konkrétním položeným otázkám biblické „Hleďte nejprve království nebeské a všechno ostatní...“ Patří ke stati „Síla i slabost finančního vyrovnání“ a je od br. faráře v Trutnově, Tomáše Molnára. Další dva příspěvky zařazené rovněž pod tuto stat', od farářů Věry Lukášové a Jiřího Bureše, jsou vlastně rozsáhlejšími samostatnými články a těžko je lze nějak zestručnit.

Já uznávám, že „Hleďte nejprve království nebeské...“ je biblicky základní a opravdu nemůže jít jen dle br. Molnára „...tu o hektar lesa, tam o kus louky“ a dodávám: „Jistě, že ne, ale moje dosavadní životní zkušenost je, že když se něčemu nsnadnému dařilo, bylo to vždy jen a jen skrze lidi – v našem případě skrze obětavé členy evangelických sborů.“

Ve stejném čísle, právě vedle tohoto biblického názoru (rozumějme, že redakce od přispěvatelů požadovala spíše názor ekonomický), říká s přesvědčením br. farář Tomáš Vítek z Horních Dubének, že sbory, byť celkově jen o několika desítkách členů (i když „kartotékově“ třeba 300), s těmi nejobětavějšími pouze na prstech jedné, nejvýše obou rukou, budou umět udržet živý sbor. Ano, sbory budou existovat vždy především skrze obětavé členy ČCE. Musí ale před tím u co největšího počtu z nás, dojít k tomuto dnes stále živějšímu uvědomění, že my si musíme ve svých sborech jakési živé společenství (trefnými slovy T. Molnára „království zde mezi sebou“) vytvářet a udržet.

V tomto pokračování je vědomě vynechán článek z ČBr. č. 4 ze str. 33 až 35, kde Šárka Grauová uveřejňuje pod názvem „Nově se narodit k živé naději“ pět samostatných příspěvků k církevnímu financování od různých povolání členů ČCE. Možná, že to je na „pokračování 3“, nebo na očekávanou podzimní besedu.

Nyní k jednotlivým autorům a jejich názorům. Zejména těm, co se snažili co nejvíce odpovídat na dané téma nebo redakcí položené otázky směrem ekonomickým.

ČBr. 2 - Kolik dlužím církvi, Pavel Říčan: Považuje odluku a tím žití jen „za své“ za dobré, byť jsme na to čekali příliš dlouho. Klade si otázku, co naši chudší členové a co naše příliš malé sbory. Tradiční salár, zdaleka ne „desátek“, by měl činit asi 5% příjmů. Co to ale konkrétně je u důchodců, třeba k tomu samoživitelů, nebo naopak i u mladých rodin s početnými dětmi, nebo i starších manželů, ale s dětmi již na studiích, neumíme definovat – **není pět jako pět!** Zveřejňovat jména dárců? Ne, ať přece neví levice, co dělá pravice. Ale což tak zveřejnit jen přehled částek od nejmenších po

největší beze jmen. Nezamysleli by se i tak někteří z nás, méně obětaví, tak říkajíc nad svou dosavadní nevědomostí či představou, kolik kdo vedle nich samých sboru přispívá (může přispívat)?

Doplňuji ještě sám, kudy všude vede „cesta darů“: základní roční salár + JJ + cca 55 sbírek o nedělích a svátcích + nejméně 8 dalších celocírkevních sbírek + dary benefiční, převážně Diakonické + třeba navíc osobní vánoční dar + ostatní, zdánlivě nefinanční služby (zajišťování pohoštění, dárky při křesťanské službě, ostatní, třeba dovozy a odvozy nejstarších členů na bohoslužby). O službě presbyterů svým obětovaným časem vůbec nehovořím.

Br. Říčan si na závěr klade zvláštní pozitivní otázku: nepřekvapí nás, vzdor všem obavám, nakonec aktivita mnohých nenápadných, až nastane rozhodující čas? Doplňuji opět ještě svou zkušenost: jaké bylo překvapení, když z jednoho malého vesnického hospodářství dokonce nedaleko, vlivem těžké nemoci odešla hlavní hospodyně, doslova dřívka. Její svobodný syn, dosud podceňovaný a opravdu zatížený osobními potížemi, co ten nakonec v této nouzi dokázal! Nejsme tak trochu pohodlní, když za nás často dělají něco ti druzí?

ČBr. 2 – Prospějí církevní restituce nebo uškodí, Martin Fendrych (stručný): Nejdříve negativa. Je 23 let po podzimu 1989. Kdyby vše proběhlo dříve, dejme tomu v prvních pěti letech, přijala by to veřejnost téměř bez odporu jako samozřejmost v kontextu ostatních forem civilních privatizací a restitucí. V současné ekonomické recesi, při neoblíbenosti vládních škrťů (a bohužel i vlády jako celku), ve spojení s mnoha stále zveřejňovanými podvody, právě tato vláda zákon prosadila, sic tak, tak. Lidé také říkají: vaše církve sice dojde spravedlnosti, ale vedle toho mnoho jednotlivců, které osobně známe, ne. Vidí to jako nespravedlivé.

K tomu však nesporné klady: Velký majetek ležel 23 let ladem a mnohdy úplně bez užitku. Vždyť přece známe ono „peníze tvoří zase peníze“, ať tedy začnou skutečně v rukách církve, tyto majetky další hodnoty vytvářet. Ale zejména – majetek, který byl bezesporu ukraden, má být přece vrácen! S tím musí souhlasit všichni.

ČBr. 2 – téma stejné, Pavel Černý: Na vyrovnání státu s církvemi je možné se dívat z různých úhlů. Jedním pohledem je otázka spravedlnosti. Co bylo ukradeno, má být vráceno. Politická a mediální masáž deformuje toto pojetí spravedlnosti. Všichni okradení by měli přece dostat zpět, to co jim patřilo. Zpochybňování právě tohoto, je těžkým morálním selháním, úmyslně rozmazávajícím hranice spravedlnosti. Neřkuli učící další, že je možno beztrestně loupit a krást. Dnešní vyrovnání církví a státu není úplné – je jen určitým zmírněním spáchaných křivd. Vždyť **církve se velkoryse vzdávají asi dvou třetin majetku a vrací se jim jen jedna třetina**. To se kupodivu v protiargumentech odpůrců vůbec neuvádí. Naopak, mnozí mlží právě tím, **že vše nebylo dobře vyčísleno**. Hned na počátku všech křivd byly dokonce uzavírány již za 1. republiky dobře vybudované Charity a Diakonie, věznění ti, kteří sloužili druhým, nemohoucím, věznění jiní nepohodlní členové církví. To vše v době, kdy nastolený režim deklaroval veřejně, že bude konat vše především pro lidi! Konečně tak po

dvaceti letech dochází ke stanovení nových transparentních vztahů mezi státem a církvemi.

Je zde také viditelné hospodářské pozitivum: zrušení dosavadního blokačního paragrafu, uvolnění nespravovaného a chátrajícího majetku. Nový vlastník se k němu bude vždy chovat lépe než stát. Může dokonce vytvořit v závislosti na jeho správě nová pracovní místa.

Dvacet let se na tom pracovalo a nepochybně všichni zúčastnění z obou stran při tom ztráceli mnoho drahocenného času, který by jinak věnovali něčemu bezprostředně užitečnějšímu.

K tomu ještě citace P. Černého: „Je zřejmé, že je možné se na vyrovnání státu a církví dívat také pohledem negativním. Naše komplikované dějiny vyvolávají nejrůznější reminiscence. Středověká církev se často proviňovala hromaděním majetku, okázalou nádherou, která silně kontrastovala s chudobou mnohých. Silná rekatolizace pobělohorského období zasadila do našeho národa negativní hodnocení většinové církve a jejího sepětí s habsburskou monarchií. Ještě dnes mají tito lidé strach z bohaté a mocné církve..., někteří jej stále živí.... Důležité je, jak budou církve žít a sloužit společnosti po přechodu na samofinancování.

ČBr. 3 – Uživí církve své faráře?, Blahoslav Hájek: Co sbor, to farář a ještě dnes plně vystudovaný? Již nyní to začíná. I přes dobře míněný, dávno zřízený personální fond, na který mnohé sbory ani nemají, pozorujeme již nyní potíže. Viděl by do budoucna 3 základní modely:

- 1) velké sbory ve městech zůstanou patrně bez podstatných potíží,
- 2) faráři ostatních budou muset být zaměstnáni jen na částečný úvazek, což znamená, že vedle své, budou muset mít i další kvalifikaci (i s dalším studiem),
- 3) faráři v rozptýlené diaspoře budou mít velké provozní náklady na cestování za svou službou po kraji (potulní faráři) a na to budou muset ostatní přispívat.

Nebudou v tom ale sami. Řada dalších institucí, i státních, se bude muset takto přizpůsobovat hospodárnější situaci. Věřím, že mladá generace, v tom i farářská, se v tom v budoucnu dokáže zorientovat a naučí se to. Končí: „Bůh je naše útočiště, i síla“.

ČBr. 3 – Smlouva mezi státem a církvemi podepsána, Petr Nečas, premiér. Stojí i tento jeho zkráceně zveřejněný projev za přečtení.

ČBr. 3 – Tabulka financí, které obdrží jednotlivé církve během třiceti let. Naše ČCE 2 266 593 186 Kč (2 a čtvrt miliardy), což rozpočítáno na 1 rok dává částku cca 75,5 mil.Kč/ rok. Je to vyobrazeno v onom známém grafu, kde od roku 2015 po dobu sedmnácti let se částka bude lineárně umenšovat, až klesne pod onu dnešní hranici 81 mil. Kč, ale dále po celých 30 let zůstane. Z prvních přebytků se musíme naučit vytvořit rezervu do budoucna a zároveň tuto dobu využít a rovněž naučit členy církve nutností zvýšení jejich obětavosti. Tvrdě řečeno (ale říkal to často již před lety br. Jan Krupa), své členství ve fungujícím farním sboru budeme muset považovat za rozhodující pro život svůj i svých rodin. Budeme si toho muset vážit ve vztahu k sekularizo-

vané a většinou deformované společnosti. Ale budeme si tento dar muset i zaplatit. (V tabulce je vynechána BJB, s komentářem na konci. Měla dostat 227 862 069 Kč.)

ČBr. 4 a 5 – Síla i slabost finančního vyrovnání, redakcí, v ČBr. 4 položené otázky členům ČCE:

Co vidíte dobrého?

Co vidíte špatného?

Jak se to dotkne života sborů?

Co mohu dělat jako člen ČCE (farář, kurátor, presbyter, řadový člen)

Tomáš Vítek, farář Horní Dubénky.

- Pro církev dobrá příležitost ke změnám k lepšímu – pohled do budoucnosti a její plánování.
- Škoda, že jakoby „vyčpělo“ vše, co jsme zvažovali v dřívější přípravě, včetně správně fungujícího personálního fondu.
- Sbory s farářem „pro všechno“ na to doplatí, ostatní, věřím tomu, se zaktivizují jako celek. (*Já dodávám, že zejména díky dnešním tvrdým životem vychovávaných dětí a mládeže a tím díky jejich ještě netušené energii.*)
- Sbory musí mít skutečnou víru (ony již shora řečené pouhé desítky všech členů sboru a mezi nimi na prstech jedné ruky těch nejobětavějších).

Miroslav Maňák, člen strategické komise ČCE pro tuto problematiku.

- Budou napraveny staré křivdy. Co nebude moci být vráceno, začnou současní majitelé lépe a s jistotou užívat jako již nezpochybnitelné jejich vlastnictví.
- Špatného na tom nevidím nic, vyjma to, že problematika je trvale zneužívána v řadě politických kampaní ke vzbuzení zejména závisti.
- Po všech stránkách zásadním způsobem. Každý sbor se bude nucen postavit na vlastní nohy a musí se naučit žít přizpůsoben své ekonomické situaci.
- Často mluvíme o **naší** nebo **mé** církvi. Pokud je to opravdu naše, nebo moje církev, sbor, pak **je to na mé zodpovědnosti** aby žil, žila. Pochopitelně tak, aby „na to měla“, byť zpočátku třeba ne na vše.

Věra Lukášová, farářka

Její odpovědi na všechny čtyři otázky jsou jakousi samostatnou úvahou mimo možnost zestručnění, nezbyvá tedy než přečíst přímo v ČBr. 5

Jiří Bureš, farář v Chomutově

Jeho článek, nazvaný Církevní darwinismus, rovněž přesahuje ony položené otázky a je vážnou úvahou, převážně kritickou. Asi správně vyvozuje, že přece nejde jen o sbor, ale celou naši církev. (Srovnej s Mir. Maňákem, jeho 4. odpověď.) Že se tedy znovu budoucímu, nově pojatému přerozdělování peněz mezi bohatými a chudými sbory nevyhneme. Článek je rozsáhlý, mimo možnost stručného výtahu a stojí rovněž za přímé přečtení v ČBr. 5.

Bylo by také možné zpracovat ještě „pokračování 3“ a v něm shrnout myšlenky Věry Lukášové, Jiřího Bureše a oněch již zmíněných pět názorů různých členů ČCE z článku Šárky Grauové.

Pavel Hromádka

Diakonie

Československé církve evangelické

Domácí péče – Žerotínova 319

757 01 Valašské Meziříčí

telefon: 737 966 347

č.úctu: 1855020319/0800

valmez@diakonie.cz

www.diakoniev.cz

Hospic Citadela - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 084

fax: 571 629 085

č.úctu: 94-2556380247/0100

hospic@citadela.cz

www.citadela.cz

Příběhy ze šatníku

Občas sedával v parku poblíž obchodu Albert, nakřáplým hlasem bavil ostatní téhož osudu – bezdomovec.

Jednou přišel do Šatníku: „Babčo, potřeboval bych tričko, ale nemám peníze,“ hlásil ve dveřích, aniž by pozdravil. Čpěl z něj hlavně alkohol. „Dobrý den“, odpověděla jsem. „Babčo, potřebuji tričko,“ opakoval. „Pane, nebudeme si tykat, já vám říkám pane, poznamenala jsem. „No, kolik ti může být? Sedmdesát? Tak jsi přece babča,“ opáčil. „Přijďte, až budete mít peníze,“ prohlásila jsem rezolutně. Ale mlel stále svou. Nakonec mě z této situace pomohla příchozí zákaznice, zůstala v otevřených dveřích a obě jsme čekaly, až se odkymácel. Vyčítala jsem si později, zdali jsem jednala dobře, vždyť byl opilý, na alkohol zřejmě měl. A co když mi tu začnou chodit ostatní bezdomovci? Nemohu přeci rozdávat z toho, co není moje. Mám důvěru a odpovědnost vůči Diakonii, tak jsem se sama sobě ospravedlňovala.

Po nějakém čase přišel opět. Pozdravil a už ve dveřích mával penězi. Vyhledala jsem mu, co potřeboval – kalhoty, tričko, mikinu, boty ... Bylo deštivo, přišel v rozbitých, rozmáčených. Chtěla jsem, aby si boty vyzkoušel, jak to u jiných děláme. Když se vyzul, požádal mě o hadr, aby si nohy utřel, špinavé, zubožené, oteklé, bolavé. Poklekla jsem k němu, pomáhala mu do ponožek a posléze do bot. Připadala jsem si jako Kristus při omývání nohou apoštolům. Boty už nevyzul, padly mu, moc děkoval, zaplatil a prohlásil, že to bude mít už do rakve. Ještě si vyprosil krabici, údajně na žrádlo pro psy, s nimiž prý žije někde v Hrachovci v lese. Vše dal na dvoukolák přistavený u dveří a odjel.

Brzy po této události jsem se dozvěděla, že zemřel. Často si kladu otázku, proč takovíto lidé žijí ještě v dnešní době; nejsme k nim příliš lhostejní? Vždyť i to jsou naši bližní.

Blanka Maršálková

Bohoslužby:

10.11.neděle	9.30	konfirmace - bohoslužby s Večeří Páně
17.11.neděle	9.30	pravidelné bohoslužby
24.11.neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně – jáhen Martin Tomeček
sb. den	14.00	M. Tomešek: Poslední věci člověka
1.12. neděle	9.30	1. adventní neděle bohoslužby s Večeří Páně

Další program v měsíci listopadu:

Pondělí 7.11. v 18.00 - rozhovor s konfirmandy

Pondělí 18.11. v 18.00 - sborový večer na téma

Hospodářská soběstačnost ČCE

Pravidelný týdenní program:

Středa	16.00	náboženství
Čtvrtek	18.00	biblická hodina
Pátek	16.30	dorost
	18.00	mládež
Neděle	8.45	nácvik sborového zpěvu
	9.30	bohoslužby

Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00

Bratr farář Heller 10.11.

(pro zájemce sraz u kostela ve 13.30)

Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody

Farář Daniel Heller

mobil: 777 342 910

pevná linka: 571 161 561

daniel.heller@evangnet.cz

Pastorační pracovnice

Věra Tyralíková

mobil: 723 981 253

Pokladník Eva Janírková

mobil: 777 344 994

Adresa sboru:

Blahoslavova 3

757 01 Val. Meziříčí

telefon do kanceláře:

571 161 560

e-mail: valasske-

mezirici@evangnet.cz

číslo účtu

u Poštovní spořitelny:

190 396 260/0300

<http://valasske->

mezirici.evangnet.cz

NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 3. 11. 2013

Příspěvky, ohlasy

a připomínky přijímá:

Anna Jelínková

Palackého 420/21

757 01 Val. Meziříčí

mobil: 721 935 185

anna@jelinek.eu